

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum magnificentia sit virtus specialis? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

semel sunt, ut nuptiæ, vel aliquid aliud huiusmodi, vel etiam ea quæ permanentia sunt. Sicut ad magnificum pertinet præparare conuenientem habitacionem, ut dicitur in 4. Ethic.

Ad quartum dicendum, quod sicut dicit Philos. in 6. Ethic. * Oportet artis esse quamdam virtutem, scilicet moralē, per quam scilicet appetitus inclinetur ad recte videntem ratione artis. Et hoc pertinet ad magnificentiam. Vnde non est ars, sed virtus.

A R T I C. II.

Vtrum magnificentia sit specialis virtus?

A D secundum sic proceditur. Videtur, quod magnificientia non sit specialis virtus. Ad magnificantiam enim videtur pertinere, facere aliquid magnum. Sed facere aliquid magnum potest conuenire cuilibet virtuti, si sit magna: sicut qui habet magnam virtutem temperantiae, facit magnum temperantiae opus. Ergo magnificentia non est aliqua specialis virtus, sed significat statum perfectum cuiuslibet virtutis.

¶ 2 Præterea, Eiusdem videtur esse aliquid facere, & tendere in illud. Sed tendere in aliquid magnum, pertinet ad magnanimitatem, ut supra dictum est *. Ergo & facere aliquid magnum, pertinet ad magnanimitatem. Non ergo magnificentia est virtus 1. Q. 2.

¶ 3 Præterea, Magnificentia videtur pertinere ad sanctitatem. Dicitur enim Exod. 15. Magnificus in sanctitate. Et in Psal. 95. Sanctitas, & magnificentia in sanctificatione eius. Sed sanctitas est idem religio, ut supra habimus est *. Ergo magnificentia videtur idem esse religioni. Non ergo est virtus specialis ab alijs distincta.

SED contra est, quod Philos. * connumerat eam, alijs virtutibus specialibus.

RESPONDEO dicendum, quod ad magnificantiam pertinet facere aliquid magnum, sicut ex ipso nomine appareat. Facere autem dupliciter potest accipi. Vno modo, proprie. Alio modo communiter. Proprie

autem facere dicitur operari aliquid in exteriori materia, sicut facere domum, vel aliquid aliud huiusmodi. Communiter autem dicitur facere pro quaenam actione: sive transeat in exteriorem materiam, sive vrere, & secare: sive maneat in ipso agente, sicut intelligere, & velle. Si ergo magnificentia accipiatur secundum quod factio nomen alicuius magni importat prout factio propriè dicitur: sic magnificentia est specialis virtus. Opus enim factibile producitur ab arte. In cuius quidem usu potest attendi una specialis ratio bonitatis, quod ipsum opus factum per artem magnum, scilicet in quantitate, pretiositate, vel dignitate: quod facit magnificentia. Et secundum hoc magnificentia est specialis virtus. Si vero nomen magnificentiae accipiatur ab eo, quod est facere magnum secundum quod facere communiter sumitur: sic magnificentia non est specialis virtus.

Ad primum ergo dicendum, quod ad quamlibet virtutem perfectam pertinet magnum facere in suo genere, secundum quod facere communiter sumitur non autem secundum quod sumitur propriè: sed hoc est proprium magnificentiae.

Ad secundum dicendum, quod ad magnanimitatem pertinet non solum tendere in magnum, sed etiam in omnibus virtutibus magnum operari, vel faciendo, vel qualitercumque agendo: ut dicitur in 4. Ethicorum tamen quod magnanimitas circa hoc respicit solum rationem magni. Aliæ autem virtutes, quæ si sunt perfectæ, magnum operantur, non principaliter dirigunt intentionem suam ad magnum, sed ad id quod est proprium unicuique virtuti. Magnitudo autem consequitur ex quantitate virtutis.

Ad magnificentiam vero pertinet, non solum facere magnum, secundum quod facere propriè sumitur, sed etiam ad magnum faciendum tendere animo. Vnde Tullius dicit * in sua Rhetorica, quod magnificentia est rerum magnarum, & excelsum cum ambi quadam ampla, & splendida propositione cogita-

* c. 2. f. 5.

tio atque administratio: ut cogitatio referatur ad interiorum intentionem, administratio autem ad exteriorem executionem. Vnde oportet quod sicut magnanimitas intendit aliquid magnum in omni materia, ita & magnificentia in aliquo opere factibili.

Ad tertium dicendum, quod magnificentia intendit opus magnum facere. Opera autem ab hominibus facta, ad aliquem finem ordinantur. Nullus autem finis humanorum operum est adeo magnus, sicut honor Dei. Et ideo magnificentia præcipue magnum opus facit in ordine ad honorem Dei. Vnde Philosoph. dicit in 4. Ethic. * quod honorabiles sumptus sunt maximum qui pertinent ad diuinam sacrificia. Et circa hos maxime studet magnificus. Et ideo magnificentia coniungitur sanctitati: quia præcipue eius effectus ad religionem sue ad sanctitatem ordinatur.

ARTIC. III.

Vtrum materia magnificentia sint sumptus magni?

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod materia magnificentia non sint sumptus magni. Circa eamdem enim materiam non sunt duæ virtutes. Sed circa sumptus est liberalitas, ut supra habitum est*. Ergo magnificentia non est circa sumptus.

¶ 2 Præterea, Omnis magnificus est liberalis, ut dicitur in 4. t Ethic. Sed liberalitas est magis circa dona, quam circa sumptus. Ergo etiam magnificentia non præcipue est circa sumptus, sed magis circa dona.

¶ 3 Præterea, Ad magnificentiam pertinet aliquid opus exterius facere. Non autem quibuslibet sumptibus fit aliquid exterius opus, etiam si sint sumptus magni: puta, cum aliquis multa expendit in exercitiis mittendis. Ergo sumptus non sunt propria materia magnificentie.

¶ 4 Præterea, Magnos sumptus non possunt facere nisi diuites. Sed omnes virtutes possunt habere etiam pauperes; quia virtutes non ex necessitate indigent exteriori fortuna, sed sibi ipsis sufficiunt, ut Seneca dicit in lib. de ira. Ergo magnificentia non

H 3 est prin 1. 5.

* 2. p. 28
lo ante
med t. 5.

66+
inf. 1. 152
ar. 3. co.
C q. 160

art. 1. co.
Et 12. q.
60. ar. 5.

cor. co. 2.

Et 3. dis.
34 q. 1.
a 2. co. 2.

C 4. d. 7
q. 2. a. 2.
q. 2. co. et
di. 17 q.

3. a. 2. 4.
3. co. C
dis. 23. q.

3. art. 2.
cor Et 4.
Eth le. 6.

co. 2.
* q. 117.
ar. 2.

† 1. 4 c. 2
paru post

prin 1. 5.